



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobců: **a) B. O.**, nar., **b) S. O.**, nar., **c) M. O.**, nar., všichni st. příslušnost Kosovo, zajištění v ZZC Bělá, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutím žalované č.j. KRPB-8253-15/ČJ-2015-060022-50A ze dne 12.1.2015, č.j. KRPB-8264-15/ČJ-2015-060022-50A ze dne 12.1.2015, č.j. KRPB-8256-16/ČJ-2015-060022-50A ze dne 12.1.2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou domáhají zrušení napadených rozhodnutí č.j. KRPB-8253-15/ČJ-2015-060022-50A ze dne 12.1.2015, č.j. KRPB-8264-15/ČJ-2015-060022-50A ze dne 12.1.2015, č.j. KRPB-8256-16/ČJ-2015-060022-50A ze dne 12.1.2015, o zajištění jimiž byli zkráceni na svých právech, neboť žalovaná porušila čl. 28 Nařízení Evropského parlamentu a rady č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, § 2 odst. 2,3,4, § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád a § 129 odst. 3, § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, čl. 5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv. V úvodu žaloby žalobci a), b) uvedli, že jsou manželé, žalobce c) je jejich zletilý syn, ze země původu odešli s cílem požádat o mezinárodní ochranu v Německu. V průběhu cesty byli zadrženi českou policií dne 11.1.2015 v ranních hodinách a dne 12.1.2015 byla vydána rozhodnutí o jejich zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Dublinského nařízení, které v čl. 28 stanoví podmínky zajištění. Tvrdí, že byli zajištěni pouze z důvodu, že se na ně vztahuje Dublinské nařízení, a poněvadž podali žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě a vstoupili na území ČR, jsou zde neoprávněně a lze je zajistit podle § 129 zákona o pobytu cizinců, který nedává možnost takové cizince

nezajistit. Uvedené ustanovení je v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení, protože předpokládá zajištění každého cizince, na kterého se vztahuje řízení podle Dublinského nařízení. Správní orgán nesprávně posoudil existenci vážného nebezpečí útoku, když je odvodili ze skutečnosti, že opustili území Maďarska za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiném členském státě. Za této situace pak dochází k plošnému zajišťování všech žadatelů o mezinárodní ochranu v jiných členských státech EU, kteří vstoupí na území ČR. V napadených rozhodnutích absentuje individuální posouzení existence vážného nebezpečí útoku, neboť ve všech případech je spojován s úmyslem žádat o azyl v Německu. Neměli možnost se vyjádřit k možnému setrvání na území ČR do skončení Dublinského řízení a příkladmo uvádějí situace, kdy by mohla policie shledat u cizince nebezpečí útoku.

Zajištění žalobců je nepřiměřené z hlediska charakteru tohoto zařízení, které jim připomíná vězení, dále se tam nachází osoby, které čekají na vyhoštění z území ČR, mají strach, že budou vráceni do země původu, při tomto postupu měla žalovaná postupovat přiměřeně s ohledem na ochranu základních práv a svobod.

Existence a faktická využitelnost alternativ k zajištění předjímá Dublinské nařízení. Nemožnost využití mírnějších donucovacích opatření se nemůže zúžit na dostupnost stálého bydlení nebo finančních prostředků zajištěného cizince. Státní orgány mají přijmout taková opatření, které budou dostupné pro shora uvedené cizince a zajistit jim faktickou dostupnost alternativ zajištění, např. v přijímacím nebo pobytovém středisku pro žadatele o mezinárodní ochranu a poukázali na to, že některé rodiny byly dne 23.12.2014 umístěny do Přijímacího střediska Zastávka, kde pokračovalo řízení o jejich předání. Nevyužití dostupných mírnějších donucovacích opatření zakládá nezákonnost napadených rozhodnutí. Navrhli soudu, aby z důvodu shora uvedených obě rozhodnutí zrušil.

Žalovaná napadenými rozhodnutími podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila žalobce za účelem jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a dobu zajištění podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovila na 80 dnů. V odůvodnění uvedla, že oznámení o zahájení správního řízení o povinnosti opustit území ČR bylo účastníkům řízení doručeno dne 12.1.2015. Při rozhodování o zajištění za účelem jejich předání policie skutkově vycházela z toho, že dne 11.1.2015 byli uvedení cizinci kontrolováni českou policií mezi stanicemi Břeclav – Brno a k prokázání své totožnosti a oprávněnosti k pobytu předložili ID kartu Kosova, jízdenku na cestu Budapešť – Berlín a lustrací bylo zjištěno, že nemají platné vízum ani oprávnění pobývat na území ČR, proto byli dne 11.1.2015 zajištěni. Dalším šetřením bylo zjištěno, že účastníci řízení požádali o azyl v Maďarské republice dne 10.1.2015. Účastníci řízení vstoupili a pobývali dne 11.1.2015 na území ČR bez víza a oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, čímž porušili povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení za přítomnosti tlumočníka uvedli, že cestovali spolu s dalšími příbuznými, odjeli dne 8.1.2015 do Subotice, pak překročili hranice s Maďarskem, kde je po několika hodinách kontrolovala policie, následující den je odvezli jinam, kde podepsali protokoly a bylo jim sděleno, že se mají dostavit do azylového střediska, kam však nejeli a odjeli rovnou do Budapešti, kde zakoupili jízdenky na vlak. Správní orgán konstatoval, že nejméně dne 11.1.2015 na území ČR pobývali neoprávněně a byli si vědomi svého protiprávního jednání. Bezpečně vyšlo najevo, že požádali o azyl v Maďarsku, což zakládá důvod pro zahájení řízení podle Dublinského nařízení, neboť v Maďarsku požádali o mezinárodní ochranu, tato země je příslušnou k posouzení jejich žádosti a je povinna žadatele přijmout zpět na své území. Všechny skutečnosti shora zakládají důvod pro zahájení řízení podle Nařízení č. 604/2013 v průběhu kterého bude rozhodnuto o předání účastníků řízení do Maďarska. Je doloženo, že první bezpečnou zemí, kde účastníci požádali o mezinárodní

ochranu, bylo Maďarsko, které je příslušné o žádosti rozhodnout a je povinno žadatele přijmout zpět na své území a to i v případě, pokud by bylo řízení o žádosti ukončeno. Správní orgán dospěl k závěru, že existuje nebezpečí útěku účastníků řízení, neboť namísto toho, aby se dostavili do azylového zařízení a setrvali do skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, pokračovali ve své cestě do Německa, kde měli od počátku v úmyslu o azyl požádat. Na území ČR nemají vízum či jiné oprávnění a zajištěné ubytování, do Maďarska se nechtějí vrátit. Tím účastníci řízení dali najevo, že nebudou dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby předání do Maďarska. Pokud se týká uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců pro jejich nevydání svědčí popsáný skutkový stav, neboť mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a uložení zvláštních opatření z hlediska jednání účastníků řízení nedostačující, neboť na území ČR nemají hlášený pobyt, nevlastní platný cestovní doklad ani vízum, porušili základní povinnosti cizinců pobývajících na území ČR, takže uložení zvláštních opatření by se v tomto případě zcela minulo účinkem. Správní orgán posuzoval, zda je předání potencionálně možné, a zda-li nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života účastníků řízení. V dané věci na základě samotného vyjádření účastníků řízení shora uvedené nezjistil. Při stanovení doby zajištění správní orgán přihlédl k předpokládané složitosti přípravy předání cizinců podle Nařízení č. 604/2013, zohlednil lhůty tam uvedené, přičemž proti rozhodnutí o přemístění zajištění cizinci mají 15-ti denní lhůtu od doručení rozhodnutí k podání žaloby proti tomuto rozhodnutí. Všechny písemnosti musí být přeloženy a všechny úkony musí proběhnout v rámci těchto lhůt. Správní orgán stanovil dobu zajištění na 80 dnů za odpovídající a dostačující k provedení realizace předání a ze své praxe je mu známo, že v obdobných případech předání ve stanovené době došlo a nebylo nutno zajištění prodlužovat. Doba zajištění bude využita jen v případě, nepodaří-li se realizovat v době kratší. Zajištění účastníků řízení a jejich umístění do zařízení pro zajištění cizinců je mimořádný institut zasahující do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka podle Listiny základních práv a svobod a nikdo nesmí být zbaven osobní svobody jinak, než z důvodu a způsobem, který stanoví zákon. V tomto případě zákon o pobytu cizinců, který uvedenou problematiku upravuje. Z gramatického výkladu ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že policie má povinnost zajistit cizince za účelem jeho předání podle právního předpisu Evropských společenství. Policie shledala vydání rozhodnutí o zajištění důvodným.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že souhlasí s námitkou, že při zajištění podle § 129 za účelem předání je nutné respektovat i kritéria uvedená v čl. 28 Dublinského nařízení. Cizince nelze zajistit pouze z důvodu, že neoprávněně vstoupili na území ČR a že je s nimi vedeno Dublinské řízení. To jsou dva z nezbytných předpokladů uvedených v § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zbývající podmínky pro zajištění jsou uvedeny v čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení. Žalovaný posoudil všechny podmínky pro zajištění stanovené v obou předpisech a dospěl k závěru, že jsou splněny. Nedošlo tedy k zajištění automaticky.

K námitce, že nebylo dáno vážné nebezpečí útěku, absentuje individuální posouzení, žalovaná konstatuje z výpovědi žalobců, že společně s příbuznými se vydali z Kosova do Německa, kde hodlali požádat o mezinárodní ochranu. Skutečnost, že ilegálně překročili srbsko-maďarské hranice a další hranice na cestě z Budapešti do Německa nedává záruku, že budou vyčkávat na území ČR do skončení řízení o předání, či že se dobrovolně vrátí do Maďarska. Vše nasvědčuje tomu, že budou pokračovat v naplnění cíle své cesty požádat o azyl v Německu. Při svém rozhodování správní orgán nepřekročil meze svého správního uvážení. Žalovaný setrval na tom, že rozhodnutí vydal v souladu s čl. 28 Dublinského nařízení.

Zajištění žalobců na 80 dnů není nepřiměřené, neodvívá se od nebezpečnosti protiprávního jednání, ale doba byla stanovena s ohledem na provedení jednotlivých úkonů

směřujících k předání k ní přiřazené procesní lhůty, které musí být realizovány. Doba bude využita pouze do předání žalobců, uskuteční-li se v době kratší. Zařízení pro zajištění cizinců není určeno pouze pro cizince zajištěné za účelem vyhoštění, neboť to nevyplývá ze zákona a je určeno pro zajištěné cizince za účelem správního vyhoštění, za účelem vycestování a za účelem předání. Zařízení má zabránit umístěným osobám v útěku a je přizpůsobené pobytu rodin, včetně nezletilých dětí. Pokud tento pobyt žalobce traumatizuje, je třeba zdůraznit, že se sami dobrovolně a úmyslně vzdají možnosti pobývat v objektu pro žadatele o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Dále jim musí být zřejmé, že jim nehrozí navrácení do domovského státu.

Žalovaný správní orgán je povinen rozhodovat v mezích stanovených zákonem a tudíž není oprávněn rozhodovat o jiných alternativách zajištění, než uvedených v § 123b zákona o pobytu cizinců. Zvažování jiných v zákoně uvedených mírnějších opatření žalovaný nemůže a nesmí. To se týká např. umístění do přijímacího střediska. Pokud se týká dočasného umístění cizinců v přijímacím středisku v prosinci roku 2014, stalo se tak poté, kdy maďarská strana dočasně pozastavila přebírání dublinských transferů na své území, tudíž přestaly trvat důvody zajištění, a proto bylo zajištění neprodleně ukončeno a cizinci z humanitárních důvodů ubytováni v přijímacím středisku. Tato situace nemění nic na tom, že žalovaná není kompetentní rozhodovat o umístění cizinců v pobytových střediscích pro žadatele o mezinárodní ochranu. Pokud by měli žalobci na území ČR ubytováni k dispozici, stejně by podmínky uložení zvláštního opatření nesplňovali, neboť se u nich jedná o výkon přemístění do Maďarska dle Dublinského nařízení, a jak bylo několikrát uvedeno, u žalobců hrozilo nebezpečí útěku do Německa a uložení mírnějšího opatření by reálně ohrozilo výkon přemístění. Žalovaná navrhl zamítnutí žaloby.

Soud posoudil jednotlivé námitky na základě skutkových zjištění provedených ve správním řízení před žalovanou, které posuzoval ve vztahu k příslušné zákonné úpravě. Opět zdůrazňuje, že kritéria pro zajištění cizince jsou upravena nejen v § 129 zákona o pobytu cizinců, ale i v čl. 28 Dublinského nařízení a žalovaná všechna kritéria tam uvedená pečlivě posoudila na základě skutkového stavu ve věci. Nešlo tudíž o zajištění automatické, ale o zajištění v souladu se shora uvedenou právní úpravou.

Pokud se týká vážného nebezpečí útěku, podle soudu toto jednoznačně vyplývá ze samotného úmyslu žalobců, který měli v zemi svého původu od počátku a to, žádost o azyl podat v Německu. Konečně tomu odpovídá i fakt, že území Maďarska, kde požádali o mezinárodní ochranu, neboť by jinak byli vráceni do země svého původu, v nejkratší možné době ihned opustili s úmyslem cestovat do Německa, kde chtěli opět požádat o mezinárodní ochranu. Je nepřiměřené se domnívat, že za této situace budou žalobci dobrovolně vyčkávat na území ČR do skončení dublinského řízení, tj. předání do Maďarska. Protože existence vážného nebezpečí útěku je de facto dána od doby, kdy vycestovali z Maďarska s cílem dostat se do Německa, ničím žalobci neprokázali, že by byli ochotni v ČR po celou dobu řízení vyčkávat jeho skončení. Uvedený fakt pak jednoznačně vylučuje možnost využití alternativ k zajištění, upravených v § 123b zákona o pobytu cizinců. Při rozhodování o zajištění do zařízení pro zajištění cizinců je žalovaná vázána zákonem a nemůže tudíž rozhodovat o jiné alternativě. Soudu je z rozhodovací praxe známo, že v době, kdy byli někteří cizinci v prosinci roku 2014 propuštěni ze zajištění a z humanitárních důvodů přemístěni do Přijímacího střediska v Zastávce, v tomto přijímacím středisku se téměř nezdrželi, v nejkratší lhůtě středisko opustili s cílem docestovat do Německa. I z uvedeného je zřejmé, že v případech, kdy si cizinec stanoví za cíl jinou zemi Evropské unie (Německo) pro podání žádosti o azyl, než po překročení hranic Evropské unie z důvodu zadržení podá (Maďarsko), je nereálné očekávat, že takový cizinec nevyužije všech možných prostředků k tomu, aby docílil svého záměru dostat se do země, kde od počátku měl v úmyslu o mezinárodní ochranu

žadat. Jak konstatovala žalovaná ve svém vyjádření, zajištění bude trvat pokud možno co nejkratší dobu nutnou pro vyřízení formalit k předání žalobců do Maďarska a v tomto zařízení pro zajištění nebudou setrvávat déle, než je stanoveno v napadeném rozhodnutí.

Po posouzení soud neshledal žádnou žalobní námitku důvodnou, dospěl k závěru, že žalovaná rozhodla v souladu se zákonem o pobytu cizinců a Dublinským nařízením, a proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. února 2015

JUDr. Milada Haplová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová